

КЛЮЧЪТ ЗА СЪКРОВИЩНИЦАТА С БОЖИИТЕ ДАРОВЕ

Вестта, която ви нося днес е да гледаме на хората по дух. Не по плът, а по дух. Ако гледаме на хората по дух, това ще ги “отключи”. Даровете, които Бог е излял в тях ще могат да се задействат, и те ще ни послужат с дарбите на Святия Дух. И обратно, докато не разпознаем хората духовно, ние не можем “да се включим” към тях и да “източим” благодатта, която те имат.

В Йоан 4 гл. четем историята за Исус и Самарянката (Йоан 4:5-10).

⁵ И така, дойде в един самарийски град наречен Сихар, близо до землището, което Яков даде на сина си Иосифа. ⁶ Там беше Якововият кладенец. Исус, прочее, уморен от пътуване, седеше така на кладенеца. Беше около шестият час. ⁷ Дохожда една самарянка да си начерпи вода. Казва ѝ Исус: Дай Ми да пия. ⁸ (Защото учениците Му бяха отишли в града да купят храна). ⁹ Впрочем, самарянката му казва: Как Ти, Който си юдеин, искаш вода от мене, която съм самарянка? (Защото юдеите не се сношават със самаряните). ¹⁰ Исус в отговор ѝ каза: Ако би знаела Божия дар, и Кой е Онзи, Който ти казва: Дай Ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода!

Забележете, че в ст.10 Исус каза на Самарянката: “Ако би знаела! Само, ако би знаела!” Самарянката не знаеше кой е Исус. Ако знаеше, че е Месия, може би поискала от него вечен живот. Но той нямаше ореол около главата си. Изглеждаше като обикновен юдеин. Тя гледаше външността му. Беше сляпа духовно, и това ѝ пречеше да поиска и да получи неща, които само Бог би могъл да ѝ даде.

Ако само можехме да гледаме на хората по дух! Да можехме да разпознаваме кои всъщност са те, и какви дарове са скрити в тях. Само, ако го знаем, бихме могли да ги получим.

РАЗЛИЧНИ ЕЗИЦИ

Разговорът между Исус и Самарянката е разговор между двама души, които говорят на различни езици. Самарянката гледаше на Исус по плът, а той гледаше на нея по дух. Тя го гледаше с плътските си очи, а той нея с духовните си очи. Тя Му говореше на плътски език, а Той ѝ говореше на духовен език. Тя може би си мислеше, че Той се опитва да флиртува с нея. Той виждаше в нея дарбата на благовестител. Той започва разговора така (ст.7):

Исус: “Дай ми да пия!”

Исус наистина беше жаден, но тези думи може би бяха и пророчески. В момента тя нямаше живата вода на благовестието, но много скоро тя щеше да започне да дава *“жива вода”* на своите съграждани.

Самарянката (ст.9): *“Как Ти, Който си юдеин, искаш вода от мене, която съм самарянка?”*

Тя гледаше на него като на един юдеин – някой с когото не би могла да общува, някой от “противниковия лагер”. Исус, обаче, продължава да ѝ говори на духовен език (ст.10):

Исус: *“Ако би знаела Божия дар, и Кой е Онзи, Който ти казва: Дай Ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода!*

“Жива” вода в този случай значи текуща, прясна или изворна, а не кладенчова вода. Това, което самарянката чува, обаче, я озадачава, тя започва да прави догадки кой е той, но продължава да гледа на него по плът и казва (може би с насмешка) (ст.11-12):

Самарянката: *“Господине, нито почерпало имаш, и кладенецът е дълбок; тогава отгде имаш живата вода? ¹² Нима си по-голям от баща ни Яков, който ни е дал кладенеца, и сам той е пил от него, и чадата му, и добитъкът му?”*

Самарянката сигурно си мислеше, че познава мъжете... Беше имала петима. Но какъв ли беше този, който я заговаряше при кладенеца?

Исус, от друга страна, се опитваше да я накара да пожелае дара, който Той има, защото без нейното желание, Той не би могъл да ѝ го даде. В следващите стихове Той казва (ст.13-14):

Исус: *“Всеки, който пие от тая вода, пак ще ожаднее; а който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот.”*

Тук Исус започва да подръпва завесата и да ѝ разкрива, че говори не буквално, а преобразно. Тя, обаче, не схваща и продължава да си мисли, колко чудесно би било да си спести физическите усилия да бърха до кладенеца всеки ден за да вади вода от него (ст.15).

Самарянката: *“Господине, дай ми тая вода, за да не ожаднявам нито да извървявам толкова път до тук да изваждам.”*

ЗАДЪЛБОЧАВАНЕ НА РАЗБИРАНЕТО

Тогавя Исус реши да приложи един малко по-остър натиск и да я накара да прозре духовните реалности (ст.16):

Исус: *“Иди, повикай мъжа си и дойди тука.”*

С тези думи Исус я настъпи по болното място. Тя, обаче бързо се опита да отклони темата (ст.17).

Самарянката: *“Нямам мъж.”*

Исус, обаче, не ѝ позволи (ст.17-18).

Исус: “Право каза, че нямаш мъж; защото петима мъже си водила, и този, който сега имаш не ти е мъж. Това си право казала.”

“Тъ-дъ-дъ-дъ-дъ-дъ-дъ-дъ!” Този юдеин и показа, че я познава, а тя никога не беше го виждала. Това я стресна и тя започна да гледа на Него като на пророк. Нейните духовни очи започнаха малко по малко да се отварят. Тя започна да иска до нивото, до което очакваше да получи. Потърси отговор на духовен въпрос (ст.19-20).

Самарянката: “Господине, виждам, че Ти си пророк. Нашите бащи в тоя хълм са се покланяли; а вие казвате, че в Ерусалим е мястото гдето трябва да се покланяме.”

Исус ѝ отговори с един авторитет, който беше по-голям от пророческия. Той говореше така, като че ли Самият той е този, който определя Божието време и начинът на поклонение, които изисква Бог (ст.21-24).

Исус: “Жено вярвай Ме, че иде час, когато нито само в тоя хълм, нито в Ерусалим ще се покланяте на Отца. Вие се покланяте на онова, което не знаете; ние се покланяме на онова, което знаем; защото спасението е от юдеите. Но иде час, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото таква иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е дух; и ония, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят.”

Исус потвърди, че до Неговото идване Ерусалим, а не Самария беше правилното място за поклонение. Но Той се придвижи по-надълбоко, и насочи вниманието не към формата, а към съдържанието. Когато каза “Но иде час”, Исус ѝ подсказа, че говори за идването на Месия. След това, обаче, Той продължи: “и сега е”. С тези свои думи Той обяви, че бъдещето вече е дошло в настоящето. По Този начин Исус насочи мислите на Самарянката към Месията, понеже, ако тя го разпознаваше само като пророк, това не би било достатъчно за да я спаси. Един пророк може да освободи пророческо слово, може да ѝ изяви тайните на сърцето ѝ, но не може да даде вечен живот. Вечният живот е дар, който може да бъде получен само от помазаника. И за да го получи, Самарянката трябваше да разпознае Исус не само като пророк, но като Месия (ст.25).

Самарянката: “Зная, че ще дойде Месия (който се нарича Христос); Той, когато дойде, ще ни яви всичко.”

В тези думи като че ли имаше и една въпросителна нотка: “Да не би ти да си Месията?” Исус ѝ отговори в прав текст (ст.26).

Исус: “Аз, Който се разговарям с тебе съм Месия.”

Усещате ли придвижването в разбирането на Самарянката за Исус? В началото, тя гледаше на него по плът, възприемаше го като юдеин. Но с помощта на Исус, нейните духовни очи постепенно започнаха да се отварят и тя започна малко по малко да вижда духовните реалности. Първоначално го видя като пророк, а малко по късно и като Месия.

ОТКРИТИЕТО НА ЖИВАТА ВОДА

В това време дойдоха учениците му и това ѝ даде възможност да осмисли нещата. Да Му повярва, да го види като обещания Месия и да Го приеме като такъв (ст.27). Едва тогава тя успя да получи Божия дар – живата вода на вечния живот. Сега с помощта на Исус тя беше изпълнила условието, което Той ѝ каза в началото (ст.10): Да познае кой е Този, който разговаря с нея; да разбере дара, който Той има да ѝ даде; и да го поиска от Него; какво ѝ беше казал Исус? Ако би знаела Божия дар, и Кой е Онзи, Който ти казва: Дай Ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода? До момента, в който гледаше на Исус по плът, Самарянката не получи нищо. Но, в мига в който видя Исус в светлината на Святия Дух, тя получи вечен живот. Да гледаме на хората “по дух” означава да ги виждаме в светлината на позицията, която те заемат в Божието царство, независимо от светските стандарти за оценка на човека, независимо от тяхната външност. Когато разбра с Кого говори и получи от него “живата вода”, Самарянката “*остави стомната си*” и отиде да каже на другите, да дойдат и те да “*пият от водата на живота*” (ст.28-30)

28 Тогава жената остави стомната си, отиде в града и каза на хората:

Не знам дали усещате, но има нещо символично в това оставяне на стомната. Жената беше дошла на кладенеца за вода, но сега тя беше толкова развълнувана от “*живата вода*”, която беше получила от Исус, че остави стомната си и отиде да върши нещо по-важно – да каже на другите за Исус. Забележете, че апостолите също гледаха на Самарянката по плът (ст.27).

УЗРЯЛО ЛИ Е “ЖИТОТО” ИЛИ НЕ?

27 В това време дойдоха учениците Му, и се почудиха, че се разговаря с жена; но никой не рече: Какво търсиш? или: Защо разговаряш с нея?

Ако те бяха на кладенеца, когато тя дойде да си напълни вода, те може би просто щяха да си тръгнат без да разменят и една дума с нея. Тогава нищо нямаше да се случи. За разлика от тях, Исус не погледна на Самарянката по плът. Ако Той беше погледнал на нея така, може би всичко, което щеше да види би било една разпътна, провалена, отчаяна и комплексирана жена. Но Той погледна на нея по дух и отключи в нея дарбата на благовестител. Изведнъж тя доби смелост, авторитет и дръзновение, и в същия ден доведе голяма част от гражданите на Сихар при Исус. Тя им каза (ст.29-30):

29 Дойдете да видите човек, който ми казва всичко, което съм сторила. Да не би Той да е Христос? 30 Те излязоха от града и отиваха към Него.

Нейното свидетелство не беше напразно, защото в ст. 39 се казва, ме поради него мнозина повярваха в Исус:

39 И от тоя град много самаряни повярваха в Него поради думата на жената, която свидетелствуваше: Той ми каза всичко, което съм сторила.

Да гледаме на хората по дух е изключително важно за спасението. И това отношение трябва да бъде двупосочно. От една страна този, който се спасява,

трябва да погледна на Христос, на благовестието и на неговите служители по дух. От друга страна, ние като благовестители трябва да гледаме на хората по дух. Само така ще можем да ги видим “зрели” за спасение. Ние не бихме могли “да събираме плод за вечен живот”, ако гледаме на хората по плът. Не бихме започнали да благовестваме на някого, защото веднага бихме го сметнали за неблагоприятен. В ст.35-36 Исус каза на учениците си:

³⁵ Не казвате ли: Още четири месеца и жетвата ще дойде? Ето, казвам ви, подигнете очите си и вижте, че нивите са вече бели за жетва. ³⁶ Който жъне получава заплата, и събира плод за вечен живот, за да се радват заедно и който сее и който жъне.

Ако гледаме на хората по плът, ние ще чакаме “да дойде съживлението” и ще отлагаме благовестието за необозримото бъдеще. Само ако гледаме на хората по дух, ние ще видим, че те вече са готови да бъдат “прибрани” в Божието Царство. Приемането е изключително важно за растежа на вярата. В ст.40-42 четем:

⁴⁰ И тъй, когато дойдоха самаряните при Него, помолиха Го да остане при тях; и преседя там два дни. ⁴¹ И още мнозина повярваха поради Неговото учение; ⁴² и на жената казаха: Ние вярваме, не вече поради твоето говорене, понеже сами чухме и знаем, че Той е наистина [Христос] Спасителят на света.

Тези самаряни приеха Исус, защото гледаха на него не “по плът”, като на някакъв си юдейски равин, а “по дух” – като на Месия, “Спасителят на света”. Поради този свой поглед те имаха една неоченима духовна полза, за разлика от едни други самаряни, които по-късно го отхвърлиха, понеже погледнаха на него по плът (Лука 9:51-56).

БАРИЕРАТА “ГЛЕДАНЕ ПО ПЛЪТ”

Исус знаеше от собствен опит, че ако хората гледат на Него по плът, и Той не може да промени тази предпоставка, Той не би могъл да им послужи. Божият Дух не може да се движи и да действа в атмосфера в която хората гледат един на друг по плът. След като беше смъррил бурята, беше изгонил един много демони, беше изцелил жената с кръвотечението и беше възкресил дъщерята на Яир, Исус дойде в родния си град, и там Той не можеше да им послужи пълноценно (Марк 6:5).

⁵ И не можеше да извърши там никакво велико дело, освен дето положи ръце на малцина болни и ги изцели.

Исус не можеше да извърши никакво чудо в родния си град. Защо? Защото там хората гледаха на него по плът. Може би си казваха: “А, той ли бе, Исусчо, нашто момче бе, дърводелчето. И кво, на къв се прави? На Месия? Бре, как него е срам, много му порасна работата? Ама тъй той само богохулства!” Те се съблазниха в него. Не можеха да го приемат като пророк, камо ли като Божий Син. Защо? Защото гледаха на него по плът (Марк 6:1-4).

¹ И Той излезе оттат и дойде в Своята родина; и учениците Му вървяха подир Него. ² И когато настана събота, почна да поучава в синагогата; и мнозина, като Го слушаха, се чудеха и думеха: Откъде има Тоя всичко това? и: Каква е

дадената на този мъдрост, и какви са тези велики дела извършени от ръцете Му? ³ Тоя не е ли дърводелецът, син на Мария, и брат на Якова и Иосия, на Юда и Симона? и сестрите Му не са ли тука между нас? И те се съблазниха в Него.⁴ А Исус им каза: Никой пророк не е без почит, освен в своята родина, и между своите сродници, и в своя си дом.

Защо? Защото е много трудно, ако дълго си гледал на някого по плът, да започнеш да гледаш на него по дух.

ОТСЕГА НАТАТЪК НЕ ПОЗНАВАМЕ НИКОГО ПО ПЛЪТ

Апостол Павел имаше проблем с това, че някои го отхвърляха, понеже гледаха на него по плът, а не по дух. Затова, той написа как трябва да се отнасяме един към друг и как да се познаваме един друг не по плът, а по дух (2 Коринтяни 5:14-17).

¹⁴ *Защото Христовата любов ни принуждава, като разсъждаваме така, че, понеже един е умрял за всичките, то всички са умрели;*

Понеже Христос умря заради нас и вместо нас, то всеки, който е в Него е мъртъв за старото си естество, за греха и за плътта.

¹⁵ *и че Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал.*

Ние, които сме повярвали в Христос, сме възкръснали заедно с него за нов живот. Не живеем повече за себе си, а за Бога. Това се отнася, както за нас, така и за нашите братя и сестри в Господа, за всеки християнин. Това е духовната обосновка за нашето практическо отношение. И чуйте какво следва от всичко това според ап. Павел:

¹⁶ *Затова, отсега нататък ние не познаваме никого по плът; ако и да сме познали Христа по плът, пак сега вече така Го не познаваме.*

Преди да срещне възкръснали Христос по път към Дамаск, Савел гледаше на него по плът. Неговата оценка за Исус беше искрена, но повърхностна. Считаше го за измамник, който претендира да бъде Месия. Затова смяташе, че последователите Му трябва да бъдат изстребени (Дения 9:1-2;26:9-11). След като Го срещна, обаче, той се отрече от тази своя представа, намирайки я за напълно погрешна. Когато Исус му се разкри, Павел го позна като определеният от Бога Месия, чиято смърт донася вечен живот за всички, които Го приемат.

¹⁷ *За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, [всичко] стана ново.*

Как ни вижда Бог? Как гледа Той на нас – по плът или по дух? По дух. Той ни вижда като “нови създания”. Да гледаме един на друг по дух е от изключителна важност за местната църква. Защото, ако Христос можеше да се премества от едно място на друго, когато хората гледаха на него по плът, членовете на местната църква нямат тази алтернатива. Нашата единствена възможност е ние да променим възгледа си и да гледаме на другите по начина по който Христос ги вижда. Предизвикателството към нас е отдаваме почит на “пророците” собствената им

“родина, град и дом”. Затова, моята молитва е Бог да ни помогне – както казва ап. Павел – “отсега нататък да не познаваме никого по плът”.

НАГРАДАТА ЗА ПОЗНАВАНЕ НА ХОРАТА ПО ДУХ

Има награда за приемане на хората по дух. В *Матей 10:40-42* Исус каза:

40 Който приема вас, Мене приема; и който приема Мене, приема Този, Който Ме е пратил. 41 Който приема пророк в името на пророк, награда на пророк ще получи; и който приема праведник в име на праведник, награда на праведник ще получи. 42 И който напои един от тия скромните само с една чаша студена вода, в име на ученик, истина ви казвам, никак няма да изгуби наградата си.

Не трябва да позволяваме на естественото да ни оказва влияние. Не трябва да допускаме фамилиарничене. То ще ни попречи да приемем Божието Слово сериозно. Ние ще имаме много възможности да се съблазним и разочароваме от някой брат или сестра. Но, ако прекъснем връзката си с тях, има опасност да излезем от Божия план за нашия живот и да попречим нещо добро да се случи в бъдещето. Трябва да мислим за това, че независимо какво правят нашите братя и сестри, те са призвани от Господа, помазани със Святия Дух и надарени с духовни дарби. Трябва да ги разпознаваме в Духа. Това ще ги “отключи” и Святият Дух ще започне да се движи в тях.

В *4 Царе 4:8-17* четем за това как една Сунамка беше възнаградена с чудо поради отношението си към Елисей:

8 И един ден Елисей замина в Сунам, гдето имаше една богата жена; и тя го задържа да яде хляб. И колкото пъти заминаваше свърщаше там, за да яде хляб.

Забележете, че тази жена настояваше Елисей да ѝ гостува. Тя го “задържаше”. Защо? Защото разпознаваше, че той е Божий човек. Поради това, тя си помисли, че е малко нещо само да го приема на гости и реши да му отдели една стая от дома си, където той да живее постоянно.

9 Сетне жената рече на мъжа си: Ето сега, познавам че този, който постоянно наминава у нас, е свет Божий човек.

Забележете, че тази Сунамка разпозна Елисей като “свят Божий човек”. Един ден тя погледна към него не по плът, а по дух. Външно може би Елисей не беше много красив. От *4 Царе 2:23* научаваме, че е бил плешив. Но тя погледна към него и видя свръхестествената дарба и призвание, които Бог му беше дал. Затова тя реши да направи нещо за него и по този начин да почете Бога. Тя каза на мъжа си:

10 Да направим, моля, една малка стаичка на стената, и да турим в нея за него легло и маса и стол и светилник, за да свърща там, когато дохожда при нас.

Това отношение отключи Божията сила в Елисей.

11 И един ден, като дойде там и свърна в стаичката та лежеше в нея,

Един ден Елисей се беше опънал на леглото си в къщата на сунамката и може би си мислеше: “Слава на Бога! Той се е открил на тази Сунамка и тя се отнесе така добре с нас. Я да видим сега, ако тя ни е послужила на нас с материалните си благословения и с имота си, не можем ли и ние да направим нещо за нея от позицията, която Бог ни е дал в Духа.”

¹² рече на слугата си Гиезия: Повикай тая сунамка. И повика я, и тя застана пред него. ¹³ И рече на Гиезия: Кажй ѝ сега: Ето, ти си положила всички тия грижи за нас; що да ти сторим? Обичаш ли да се говори за тебе на царя или на военачалника. А тя отговори: Аз живея между своите люде.

Сунамката беше скромна жена. Нямаше нужда от връзки във висшите етажи на властта.

¹⁴ Тогава рече: Що, прочее, да сторим за нея? А Гиезий отговори: Наистина тя няма син, а мъжът ѝ е стар.

Тази жена нямаше деца и не можеше да има. Това е най-голямата болка за едно семейство. Затова, въпреки богатството си тя може би не беше щастлива.

¹⁵ И рече: Повикай я. И когато я повика, тя застана при вратата. ¹⁶ И Елисей ѝ рече: До година, по това време, ще имаш син в обятията си.

За Сунамката това беше твърде хубаво, за да бъде истина. А тя рече: Не, господарю мой, Божий човече, не лъжи слугинята си. Въпреки това, това бяха пророчески думи. Елисей беше Божий представител и Той говореше Божието Слово – Слово, което повиква в съществуване това, което не съществува.

¹⁷ Но жената зачна и роди син на другата година по същото време, както ѝ рече Елисей.

Слава на Бога! Виждате ли как Бог възнагради Сунамката? Защо? Какво особено направи тя? Спомнете ли си как започна всичко? Тя погледна на Елисей по дух и каза: “познавам че този, който постоянно наминава у нас, е свет Божий човек”. Истина, истина ви казвам, ако гледаме на хората по дух, никак няма да изгубим наградата си!

КОГО ПРИЕМАМЕ И КОГО ОТХВЪРЛЯМЕ?

Важно е да познаваме хората по дух. Да бъдем внимателни. Да приемаме пророк в име на пророк, но да внимаваме да не приемем лъжепророк в име на пророк. Тогава наистина ще я оплескаме... Защото и това е възможно. Коринтяните приемаха лъжеапостоли в име на апостоли (2 Коринтяни 11:1-5;13-15,19). Галатяните приемаха лъжеучители в име на учители (Галатяни 1:6-7). Трябва да бъдем много внимателни. Както да не отхвърляме онези, които Бог е призовал и помазал, така и да не приемаме онези, които вземат на себе си власт и права, които не им принадлежат. Нека Бог да ни помогне! Ако живеем по дух, то и да ходим по дух и да гледаме на другите по дух. Така ще можем да имаме правилно отношение както към невярващите, така и към вярващите, а дори и към нашите врагове.

„Heilig-Geist-Feuer” Zentrum, Wien & Ruse, Manfred & Milena Gruber